

Fru Salomon nikkede ham ved Indtrædelsen venligt imøde og rakte ham til Velkomst sin venstre Haand. Hun havde Plads paa en Puf udfor et af de midterste Vinduer, hvor hun nok saa husligt sad og syede.

Per havde næppe faaet sig anbragt paa en Stol ved Siden af hende, før der inde fra en tilstødende Stue, hvortil Fløjdøren stod aaben, lød en munter Nynnen, der hurtig gik over til en Række klare Sangtriller. Et Øjeblik efter viste Frøken Nanny sig i Døren iført Overtøj og Hat. Ved at opdage Fremmede i Stuen standse hun med et pudsigt forskrækket Udtryk og førte Muffen op til Munden — ligesom for at standse et Udraab. Per rejste sig hastigt. Ikke med en Tanke faldt det ham ind, at hun havde anet hans Nærværelse, — saa naturligt gennemførte hun sin Forstillelse. Kun for den Indviede vilde Udtrykket i hendes sortebrune Øjne have røbet det skalkagtige Smil, som Muffen skulde skjule.

»Hvad? — Er du hjemme endnu, mit Barn,« sagde Fru Salomon. »Ja, jeg behøver jo ikke at forestille. De kender jo min Datter, ikke sandt?«

Per svarede med et Buk og et Blik, der noget for uforbeholdent gav Udtryk for de Følelser og forvovne Tanker, der i dette Øjeblik stormede ind paa ham og fik hans brede Bryst til at hæve og sænke sig under dybe Aandedrag. Allerede